

Το Συνέδριο του Κ.Κ.Ε- Προς επαναθεμελίωση της γενεσιουργού θέσης

Του Νώντα Σκυφτούλη

Ευδ.: Τι, δηλαδή, πρέπει να γίνει σοσιαλιστική η Ρωσία για να την υποστηρίξουμε; Αυτό λέω και στο κόμμα που διαφωνώ με αυτή τη θέση που έχει τώρα.

Νώντας: Συντρόφισσα, δεν διαφωνείς με το κόμμα, με τον Λένιν διαφωνείς. Βρε συντρόφισσα, έχεις τόσες δεκαετίες στο κόμμα, δεν γνωρίζεις ότι αυτή η θέση περί ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του Μεγάλου Πολέμου γέννησε το κόμμα νέου τύπου; Την οποία ξαναέβαλε μετά από 100 χρόνια το κόμμα στο τραπέζι;

Ευδ.: Τίποτα τίποτα, εγώ θα υποστηρίζω τον Πούτιν που δέχεται ιμπεριαλιστική επίθεση. Και να σου πω κάτι, με προβληματίζει και με ανησυχεί που εσύ εδώ και καιρό υποστηρίζεις το κόμμα.

Νώντας: Υποστηρίζω ότι εδώ και καιρό προχώρησε, έχει γίνει καθαρό λενινιστικό και όλοι οι άλλοι ξέμειναν στάσιμοι με τους στρατοπεδισμούς, τους αντιιμπεριαλισμούς και τους εθνικισμούς στο χέρι.

Ευδ.: Για να συμφωνείς εσύ με το κόμμα κάποιο λάθος κάνει το κόμμα.

Νώντας: Άλλο Λένιν άλλο Τσάρος και να ξέρεις ότι ο Λένιν μισούσε τη Ρωσία και ποτέ δεν συμμάχησε μαζί της στον πόλεμο.

Ε, βέβαια, πώς να επαναφέρεις μια θέση ξεχασμένη για 100 χρόνια και να πείσεις τα μέλη και στελέχη που είχαν χτίσει άλλον ανθρωπολογικό πολιτικό τύπο;

Ένας πραγματικός, σχεδόν καθημερινός διάλογος στα Εξάρχεια με ιστορικό στέλεχος της περιοχής του κόμματος.

Έτσι ξεκίνησαν όλα

Ο Λενινισμός έχει κάνει τον ιστορικό του κύκλο στον αισθητό κόσμο και μαζί με τις συνέπειές του και τις εκδοχές του αιωρείται σαν αστρικό νεφέλωμα παρά σαν απειλητικό φάντασμα. Τον πήραν μαζί τους οι παραγωγικές σχέσεις, οι παραγωγικές δυνάμεις, τα Τηλεοριστικά και Φορντικά μοντέλα, η διάλυση της συλλογικής συνείδησης, η ίδια η βιομηχανική ζωή, που απέδρασαν οριστικά από το μάταιο τούτο κόσμο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Όσο και αν φωνάζει ο Βλαδίμηρος “θέλω οξυγόνο”, βρίσκεται ήδη εκτός ηλιακού συστήματος. Ο Χρηματιστηριακός καπιταλισμός και η σύγχρονη κυριαρχική τεχνολογία που έχουν ήδη τεμαχίσει άτομο και κοινωνία δεν καταλαβαίνουν από αυτά ούτε καν τα αντιλαμβάνονται. Ο καπιταλιστικός ρεαλισμός απαιτεί χαρούμενο και όχι θλιμμένο διαφωτισμό να τον αμφισβητήσει.

Ο Λενινισμός που λέτε, μπορεί να μην υπάρχει, υπάρχει όμως το ΚΚΕ, που παρά το ιστορικό γήρας, έχει τη δύναμη να παραγάγει ακόμη ιδεολογία και μάλιστα δεσμευτική στην πολιτική του παρουσία, κάτι το οποίο είναι πολύ ενδιαφέρον σήμερα, από ό,τι σε όλες αυτές τις δεκαετίες της μεταπολιτευτικής του στασιμότητας. Και αυτό υπήρξε το κίνητρο να γράψουμε το κείμενο μπας και οι άλλες κομμουνιστικές συνιστώσες (αριστεριστές κλπ) εναρμονιστούν, προκειμένου να φανούν χρήσιμες στους δύσκολους καιρούς που έρχονται, αλλά και γιατί αρκετές δεκαετίες κάθονται δεξιά του. Θα τα πούμε πιο κάτω.

Το Κ.Κ.Ε είναι η μοναδική οργανική και βιολογική συνέχεια του Λενινισμού στη χώρα που ζούμε. Αυτό το κατέκτησε λόγω-έργω. Φημολογούνταν στην αρχή της μεταπολίτευσης από κάποιους στο χώρο του Πανεπιστημίου, αν θυμάμαι καλά, ότι το κόμμα είναι ρεφορμιστικό για διάφορους λόγους (χαρακτήρας επανάστασης, βίαιο πέρασμα και άλλα φοιτητικά επιχειρήματα).

Ο Χαρίλαος Φλωράκης δεν ήρθε στην μεταπολίτευση για νέο Αντιπερισπασμό, χορτασμένος κομμουνιστής ήταν ο άνθρωπος. Έχοντας παραμάσχαλα το 9ο συνέδριο, απαιτούσε νομιμοποίηση και ενσωμάτωση. Απόλυτα δικαιολογημένος. Είχε, όμως, για τους ανυποψίαστους, το 9ο συνέδριο την καινοτομία που διατυπώνονταν με σαφήνεια η θέση ότι το Αντιιμπεριαλιστικό Αντιμονοπωλιακό Στάδιο είναι ενιαίο προτσές με το σοσιαλιστικό. Σε μια εποχή που τα εθνικά αντιδικτατορικά λαϊκοδημοκρατικά στάδια, των 12 μιλίων προτάγματα, κυριαρχούσαν στην αριστερά και τα οποία οδηγούσαν σε εγκληματικές συνεργασίες και φαιδρότητες.

Παρόλα αυτά ο Χαρίλαος έδινε έμφαση στο Αντιιμπεριαλιστικό -ας

όψεται η Σοβιετική Ένωση- αλλά και στη δημοκρατική συσπείρωση, “χώνοντας” το κόμμα όλο και πιο πολύ στην εξάρτηση των προοδευτικών δυνάμεων. Ήταν και η συνέντευξη στο Αντί, όπου είχαν λόγο και τα προοδευτικά κομμάτια της αστικής τάξης. Ευτυχώς, βέβαια, γιατί εκεί θα ήμασταν ακόμα. Με αυτά και με αυτά οδηγήθηκε στη συμμαχία με ολόκληρη την αστική τάξη για να καθαρίσει τον καπιταλισμό από τη διαφθορά το ‘89. Το 9ο Συνέδριο το παραβίασε τελείως ο Χαρίλαος, πράγμα το οποίο κατάλαβε, αλλά όπως τότε έτσι και τώρα ήθελε την “μεραρχία” να την επιστρέψει αν όχι ολόκληρη αλλά με την κρίσιμη μάζα.

Τέρμα το 9ο συνέδριο. Ριζική αλλαγή προοπτικής. Αναγκαιότητα ύπαρξης του Κ.Κ.Ε, 5 Κόμματα 2 πολιτικές, το ταξικό και ο αντικαπιταλισμός στο προσκήνιο, τέλος και η Βάρκιζα. Η Αλέκα Παπαρήγα, αυτή η κάτοχος του λενινισμού και η πιο μορφωμένη λενινιστικά από όλους τους γραμματείς που πέρασαν από το κόμμα, προανήγγειλε το 15ο συνέδριο στο οποίο αποφασίζεται οριστικά ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας της επανάστασης. Ναι μεν υπάρχουν και εδώ τα Μέτωπα, αντιιμπεριαλιστικά αντιμονοπωλιακά και τα τοιαύτα, αλλά είναι για τη συγκρότηση του υποκειμένου της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αν, δηλαδή, τυχόν βρεθεί και κανένας εσέρος οκ γιατί όχι! Ο λενινισμός έσωσε το Κ.Κ.Ε από τον αφανισμό.

Η αλήθεια είναι, και το κόμμα το γνωρίζει και εμείς πολύ καλύτερα, ότι σοσιαλιστική επανάσταση δεν πρόκειται να κάνει ούτε εννοεί τις θέσεις του Απρίλη που έχει υιοθετήσει και τις επαναλαμβάνει καταναλωτικά για κάθε ζήτημα. Είναι συνειδητά εκτός δημόσιου χώρου αυτά τα αφηγήματα και εκφέρονται για αυτοαναφορικούς λόγους, οι οποίοι συντήρησαν το κόμμα 30 χρόνια τώρα. Η επιμονή, ωστόσο, σε αυτό το αφήγημα δημιούργησε μια έκπληξη και μια χαρούμενη αντικαπιταλιστική θέση, ανανεώνοντας την ιδεολογική και πολιτική ισχύ του κόμματος με την προϋπόθεση να γίνει αντιληπτή στο δημόσιο πολιτικό χώρο, στην “αγορά” που λέμε.

Αφορά τη στάση του κόμματος στο γεωπολιτικό πολεμικό ανταγωνισμό. Αρνείται τον στρατοπεδισμό, την ένταξη σε ένα

συγκεκριμένο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και προβάλλει τον αντικαπιταλισμό που θα αποδιοργανώσει τα στρατόπεδα και τους πολέμους. Θεωρεί τον πόλεμο μεταξύ του ΝΑΤΟ και του υπό διαμόρφωση Ρωσοκινέζικου στρατοπέδου ιμπεριαλιστικό και συνεπώς το προλεταριάτο έχει καθήκον να στρέψει τον αγώνα του στους αντίστοιχους καπιταλισμούς. Ο χαρακτήρας του πολέμου ως ιμπεριαλιστικού είναι η γενεσιουργός θέση των Κομμουνιστικών Κομμάτων. Θεμελιώθηκε από την στιγμή της άρνησης του Λίμπκνεχτ να ψηφίσει τις πολεμικές πιστώσεις της Γερμανίας στον Μεγάλο Πόλεμο. Αυτή η θέση των τριών Λ έμελλε να αναστατώσει τον κόσμο όλο, με τις επαναστάσεις που ακολούθησαν. Και στη Μέση Ανατολή και στην Ρωσοουκρανική σύγκρουση με αυτή τη θέση το Κόμμα ήρθε σε ρήξη με τα κατά τόπους εθνικά Κομμουνιστικά κόμματα κατά αντιστοιχία με τη σοσιαλδημοκρατία του Μεγάλου Πολέμου.

Αυτή τη θέση έχει να την προβάλλει το κόμμα ακριβώς 106 χρόνια και η δυσκολία αφομοίωσης από τα μέλη και στελέχη του είναι τεράστια. Αλλά δεν το έγραψα γι' αυτό, αλλά για το αριστεριστικό αντιιμπεριαλιστικό-εθνικιστικό-φονταμεταλιστικό κίνημα που πώς τα καταφέρνει και βρίσκεται μονίμως δεξιά του Κ.Κ.Ε. Ας υιοθετήσουν τουλάχιστον, όσο είναι καιρός, αυτή έστω τη μαρξιστική λενινιστική γραμμή, την αντιπολεμική και όχι τη στρατοπεδική. Οι αναδυόμενες κομμουνιστικές συσπειρώσεις πρέπει να γνωρίζουν ότι την λέξη κομμουνισμός στη νέα εποχή την εισήγαγε ο Λένιν και το αντίστοιχο αφήγημα οφείλει να είναι συνεπές με αυτό το γεγονός. Κομμουνισμός και αντιιμπεριαλισμός-εθνικισμός είναι όχι μόνο ξένα αλλά και εχθρικά μεταξύ τους. Θα μου πείτε φιλελευθερισμό έχουμε ό,τι θέλουμε κατασκευάζουμε. Καμιά αντίρρηση σε αυτό παιδιά, αλλά δυστυχώς για σας υπάρχει Λενινιστικό κόμμα που πρέπει να αναμετρηθείτε. Εμείς οι άλλοι ok απαλλαχτήκαμε από αυτή τη βάσανο οριστικά.

Υ.Σ Το σημαντικότερο. Η θέση ενάντια στον στρατοπεδισμό του Μεγάλου Πολέμου πρωτοήρθε το 1915 στην σοσιαλιστική ομάδα της Κέρκυρας του σ. Σπύρου (Άγις Στίνας) για να μην ξεχνιόμαστε.